

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਡੀ. ਫਾਲਸ਼ਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਅਤੇ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਦੇ ਅੱਗੇ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬਨਾਮ

ਕਰਨਬੀਰ ਸਿੰਘ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 2 ਆਫ 1962।

1965

ਸਤੰਬਰ, 1

ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ (1894 ਦਾ 1)- ਪੰਜਾਬ ਸੇਧ ਐਕਟ 1954 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੈਕਸ਼ਨ 28- ਵਿਆਜ ਦੀ ਦਰ 6 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਘਟਾ ਕੇ 4 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਕੀਤੀ ਗਈ-ਕੀ ਪੈਪਸੂ ਵਿੱਚ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਵਧੀ ਹੋਈ ਰਕਮ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੈ-ਪੰਜਾਬ ਕਾਨੂੰਨ (ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਨੰ. 1) 1957 ਦਾ ਐਕਟ V—ਸੈਕਸ਼ਨ 6—ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਵਾਇਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ, ਜੋ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੈਪਸੂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ, 1894 ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਸੀ। ਪੈਪਸੂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਵਿਆਜ ਦੀ ਦਰ 6 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ 1954 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਸੇਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਧ ਨੇ ਵਿਆਜ ਦਰ ਨੂੰ 6 ਫੀਸਦੀ ਤੋਂ ਘਟਾ ਕੇ 4 ਫੀਸਦੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼, ਕਿਉਂਕਿ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਨਾਲ ਰਲੇਵੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 1954 ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 28 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਸੇਧ, ਪੁਰਾਣੇ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਨੂੰ 6 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵਧਾ ਕੇ 4 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਾਧਾ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਸੈਕਸ਼ਨ 18 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਕਾਨੂੰਨ (ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 1) ਐਕਟ 1957 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੁਆਰਾ ਪੁਰਾਣੇ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਧੇ ਹੋਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇਣ ਯੋਗ ਵਿਆਜ ਦੀ ਦਰ 6 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੀ ਨਾ ਕਿ 4 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੀ।

29 ਅਗਸਤ 1961 ਨੂੰ ਮਾਨਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਆਰ. ਐਸ. ਏ. 1959 ਦਾ ਨੰ. 25।

ਬੀ.ਐਸ. ਚਾਵਲਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਡੀ.ਸੀ.ਗੁਪਤਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਡੀ. ਫਲਸੋ,
ਸੀ.ਜੇ.

ਡੀ. ਫਲਸੋ, ਸੀ.ਜੇ.-ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਕਰਨਬੀਰ ਸਿੰਘ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕੋਲ ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿਖੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਸਿਖਲਾਈ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਲਈ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 31 ਮਾਰਚ, 1956 ਨੂੰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ।

ਕਰਨਬੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਤਹਿਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਤਤਕਾਲੀਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ 29 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1957 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਵਾਲਾ ਯੋਗ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਬਿਨਾਂ ਵਿਰੋਧ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਕਰਨਬੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮਈ, 1958 ਵਿਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਹਵਾਲਾ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਦੋਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਖੰਡਨ ਵਿਚ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਅਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 1 ਨਵੰਬਰ, 1958 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਹਵਾਲਾ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਮੁੜ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਵਾਲਾ ਅਯੋਗ ਸੀ, ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ 700.00 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਬਿਘਾ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਸਹੀ ਕੀਮਤ 10000 ਰੁਪਏ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਰਨਬੀਰ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹਵਾਲਾ ਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਉਚਿਤ ਕੀਮਤ 1,250.00 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿੱਘਾ ਸੀ। ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਰਨਬੀਰ ਸਿੰਘ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ 15 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੇ ਨਾਲ 1,952.50 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਇਸ ਰਕਮ 'ਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 6 ਫੀਸਦੀ ਸਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਆਜ, ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ ਕਨੂੰਨ ਤਹਿਤ ਸਿਰਫ਼ 4 ਫੀਸਦੀ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਧੇ ਹੋਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ 6 ਫੀਸਦੀ। ਇਹ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਆਧਾਰਤ ਸੀ ਕਿ 1954 ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਸੇਧ ਦੁਆਰਾ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 28 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ 6 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਦਰ ਨੂੰ 4 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਾਣਯੋਗ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਸੰਦਰਭ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਰਲੇਵੇਂ ਤੋਂ

ਬਾਅਦ ਸੀ, ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਸੀ। ਐਕਵਾਇਰ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ 1894 ਦਾ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1955 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਲਾਅਜ਼ ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਐਕਟ, 12 ਦੁਆਰਾ ਪੈਪਸੂ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸਹੀ ਪੰਜਾਬ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਰਨਬੀਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵਧੀ ਹੋਈ ਰਕਮ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਧੇ ਹੋਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ 'ਤੇ ਦੇਣ ਯੋਗ ਵਿਆਜ ਦੀ ਦਰ ਬਾਰੇ, ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਕਰਨਬੀਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਗ੍ਰਹਿਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵਧੇ ਹੋਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਕਮ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਸੀ, ਪੰਜਾਬ ਲਾਅਜ਼ (ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਨੰ. 1) ਐਕਟ 1957 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

“ਜੇਕਰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਤਬਾਦਲੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ, ਨਿਯਮਾਂ, ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ, ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਜਾਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੁਆਰਾ, ਅਨੁਸੂਚੀ III ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਸਮੇਤ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ:”

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ-

(ਏ) * * * * *

(ਬੀ) ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ, ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਜਾਂ ਦੇਣਦਾਰੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਾਂ

(ਸੀ) * * * * *

(ਡੀ) ਕੋਈ ਜਾਂਚ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਉਪਾਅ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ, ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ, ਦੇਣਦਾਰੀ, ਜੁਰਮਾਨਾ, ਜ਼ਬਤ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

* * * * *
* * * * *

ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਵਾਲਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੀਮਾ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 18 ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਦੋਹਾਂ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਰਲੇਵੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਹਰ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਵ, ਪੰਜਾਬ ਸੇਧ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 28 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਭਾਗ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

ਪੰਜਾਬ ਦਾ
ਰਾਜ
ਬਨਾਮ
ਕਰਨਬੀਰ
ਸਿੰਘ
ਫਾਲਸ਼ੈ
ਸੀ.ਜੇ.

“ਜੇਕਰ ਉਹ ਰਕਮ, ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਉਸ ਰਕਮ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ ਜੋ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਅਵਾਰਡ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਵਾਰਡ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ 'ਤੇ ਵਿਆਜ, ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਛੇ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਪ੍ਰਤੀ ਸਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵੱਧ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲਿਆ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਐਕਵਾਇਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੋਈ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਲੋੜਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 28 ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਧੇ ਹੋਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲਿਆ ਸੀ। , ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਵਿਆਜ ਦੀ ਦਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ।

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

ਅਪਰਾਧਿਕ ਫੁਟਕਲ

ਐਚ.ਆਰ ਖੰਨਾ ਜੇ. ਦੇ ਅੱਗੇ

ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਤਰਸਿੱਕਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, - 1965 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 63।

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)—ਆਰਟੀਕਲ 371—ਵਿਚ ਗੈਰ-ਰੋਧਕ ਧਾਰਾ—ਭਾਵੇਂ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀ—ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੋਟ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਕੀ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਛੋਟ ਹੈ—ਅਜਿਹਾ ਮੈਂਬਰ— ਕੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜਾਂ ਖੇਤਰੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

1965

ਸਤੰਬਰ, 1

ਸੀਮਾ ਰਾਣੀ (ਅਨੁਵਾਦਕ)

ਡਿਸਕਲੇਮਰ : ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜਿਹ ਦਿਤੀ ਜਾਏਗੀ।